

Een kleine bijdrage aan een menswaardiger bestaan

Het begon voor ons zo'n 10 jaar geleden. Onze dochter zat in de 3^e klas van de middelbare school, waar een jaarlijkse activiteit voor een goed doel werd georganiseerd. Dat jaar was de Stichting Nederlanka Aloka aan de beurt, waarvoor alle leerlingen klassikaal, per groep of individueel hun beste beentje konden voorzetten om zoveel mogelijk geld in te zamelen. Uiteindelijk werd onze dochter samen met een klasgenoot op basis van hun activiteit en opbrengsten uitgekozen om de werkzaamheden van Nederlanka Aloka in Sri Lanka met eigen ogen te zien. Deze reis was beschikbaar gesteld door een lokaal reisbureau. Samen met de mensen van de Stichting Nederlanka Aloka, Dick & Marita zijn zij de projecten langs gegaan. Met de beleving en passie van deze mensen wordt je bijna automatisch ook besmet met het Sri Lanka virus. De afgelopen jaren is Arlette samen met haar broer nogmaals op bezoek geweest en hebben zij Sri Lanka natuurlijk verder verkend met een rondreis. In de loop der jaren raak je zelf ook veel meer betrokken bij de werkzaamheden van deze stichting. Je weet dat alle giften volledig op de juiste plek komen, zonder dat er geld aan de strijkstok achter blijft. Dat laatste in combinatie met de periodieke controle op de bestedingen in Sri Lanka zelf, heeft ook ons het gevoel gegeven om na te gaan wat we meer kunnen doen voor de mensen van Sri Lanka.

De rondreis door het grootste deel van Sri Lanka, waar de rust inmiddels gelukkig is terug gekeerd en waar de meeste mensen heel dankbaar voor zijn, Singalees en Tamil. We hebben zowel prachtige Boeddhistische als Hindoeïstische tempels gezien en de ons bekende kerken en moskeeen. Alles al eeuwenlang naast elkaar. Een schitterende natuur, met uiteraard de wilde dieren zoals olifanten, krokodillen, apen en luipaarden. Het olifantenweeshuis in Pinnawela geeft vooral een indruk over de grootte van de olifanten en als je ze bij elkaar ziet baden is dat een bijzonder gezicht.

Waar houdt deze stichting zich dan mee bezig?

In het begin was de aandacht voornamelijk gericht op de bouw van huisjes voor de allerarmsten, die met een heel gezin zelfs nog leefden onder een dak van bananenboombladeren met plastic. Inmiddels zijn er de afgelopen 20 jaar zo'n 175 huisjes gebouwd.

Daarnaast is er een programma om kinderen te sponsoren. Met deze bijdrage kan dan in de eerste levensbehoefte worden voorzien. Hierbij gaat het veelal om gezinnen die om welke reden dan ook buiten de boot vallen, of extra kosten hebben. Denk hierbij aan ziektes en/of handicaps waardoor men niet of beperkt deel kan nemen aan het arbeidsproces. Maar ook de verzorging van zieke ouders of kinderen met een handicap brengt veel extra kosten met zich mee, waarbij ondersteuning van groot belang is. Enige vorm van sociale voorzieningen zoals in ons land is geen sprake.

De afgelopen jaren is er ook een activiteit ontwikkeld om op schooltjes in de rimboe een brood- en melkprogramma uit te rollen. Het bleek namelijk, dat veel kinderen soms wel een half uur of meer naar school moesten lopen zonder dat zij thuis hadden gegeten. Het schoolbezoek was daarom vaak niet consequent. Om het nu toch voor deze kinderen aantrekkelijk te maken om naar school te komen, worden een vijftal scholen twee keer per week bezocht en wordt hier een broodje en een zakje melk uitgereikt aan ieder kind. Mede hierdoor zijn deze dagen, de drukst bezochte schooldagen, waardoor er ook meer aandacht voor leren uit gaat. Dit laatste is natuurlijk erg belangrijk voor de toekomst van deze kinderen.

Uitdelen brood en melk

Een activiteit die ook steeds meer aandacht vraagt is het Eye-camp. Hierbij vinden de in Nederland afgedankte brillen weer een nieuwe eigenaar. Met behulp van een oogarts uit Colombo worden de

meegebracht brillen op sterkte gecontroleerd en gerangschikt. Bij ons bezoek aan het Eye-camp (wij hadden een extra koffer bij ons die was afgeladen met brillen), hadden zich vele tientallen mensen verzameld bij de locatie waar het Eye-camp wordt georganiseerd. De oogarts stelt op een voor ons primitieve wijze vast welke brilsterkte iedere aanwezige nodig heeft, en wordt de juiste bril erbij gezocht. Of het een modieuze bril is of niet, dat doet minder ter zake (hoewel!?!?). Men kan lezen of goed zien. Hierdoor kunnen mensen ook weer bepaalde werkzaamheden uitoefenen waardoor er weer wat inkomen wordt gerealiseerd.

Het Eye-camp

De bevolking, met een hele kleine bovenlaag die het redelijk tot zeer goed heeft, bestaat voor een groot deel uit ongeschoolde mensen. Voor hen is het iedere dag opnieuw een strijd om voldoende voedsel voor het hele gezin bijeen te krijgen. Als je als dagloner op de rijstvelden of op andere wijze je geld moet verdienen, heb je bijna dagelijks een probleem. Voor ons is het de gewoonste zaak van de wereld is, om even naar de supermarkt te gaan en te kopen wat je de komende dagen nodig hebt. Voor veel mensen is het een dagelijkse strijd om te overleven. Velen wonen zelfs nog in hutjes, waar je hier je fiets nog niet in wilt stallen. Wanneer je maar een kilometer van de doorgaande weg bent, loop je al in het oerwoud, waar op wat open plekken kleine dorpjes zijn gebouwd.

De meest schrijnende gevallen worden voorgedragen om te kijken of zij voor hulp in aanmerking kunnen komen. Hierbij zijn een paar lokale mensen betrokken die een goed beeld hebben van de grootste problemen in de voorgelegde situaties.

Het bezoek aan "ons" gezin waaraan wij ondersteuning geven was heel speciaal. Dit gezin, vader en moeder en twee kleine kinderen, hebben allen een oogafwijking. Hiervoor moet iedere maand een bezoek worden gebracht aan het ziekenhuis in Colombo. De reis, het bezoek aan de dokter en de medicijnen voor de kinderen kost maandelijks zo'n 2.000 roepies (€ 15,-) en kan zonder aanvullende ondersteuning niet worden betaald. Om te voorkomen dat de kinderen blind worden hebben we hiervoor een aanvullende bijdrage toegezegd. Tijdens ons bezoek aan een andere familie (vader met 4 kinderen en een zieke opa die verzorgd moet worden) kon uiteindelijk de eerste steen worden gelegd voor een deel van een nieuwe woning. Hieraan vooraf ging een ritueel met Boeddhistische monniken, wat het zeer indrukwekkend maakte. Bij dit ritueel moest een eerste steen, welke gevuld was met enkele "waardevolle" zaken voor het toekomstige geluk op een juiste manier en speciale tijd in de fundering aangebracht worden. Onze medewerking hieraan had ook tot gevolg, dat je hand en spandiensten beloond worden met een hapje lokaal voedsel. Dat wil je eigenlijk afslaan, omdat je bekend met de omstandigheden, maar daarmee beledig je deze mensen zeer.

Boeddhistisch ritueel bij nieuwbouw

De eerste steen

In een ander dorpje hebben we de daar reeds bewoonde huisjes bezocht en de dankbaarheid van de bewoners is groot. Waar je ook komt, je krijgt overal een bloemenkrans. En bijna ieder huisje heeft de Nederlandse driekleur hangen (soms onderste boven, maar een kniesoor die daar op let). Tijdens dit bezoek kregen we de eer een nieuw huisje te openen. Officieel met het doorknippen van een lint en het omdraaien van de sleutel. Aansluitend werd er op de lemen vloer een vuurtje gemaakt om wat kokosnootmelk aan de kook te brengen. Hiermee werden de boze geesten verdreven uit het huisje en kon het in gebruik genomen worden.

Cadeautjes van de Rabobank

Voordat wij vertrokken, heb ik contact gezocht met de afdeling Communicatie & marketing van onze bank. Van hen heb ik een hele doos met kleine speeltjes, sleutelhangers, jojo's balletjes e.d. mee gekregen om uit te delen. Deze speeltjes zijn zolang de voorraad strekte uitgedeeld, waar je denkt dat je ze er veel plezier mee doet. Ook al lijkt het in onze ogen niet veel, voor de kinderen daar is het de grootste verrassing die ze maar kan overkomen. De blijdschap op die gezichtjes zegt alles.

Cadeautjes van de Rabobank

Al met al een reis die veel indruk op ons heeft gemaakt en bovenal duidelijk maakt dat er nog heel veel moet gebeuren. Wij hopen dan ook dat de mensen hier hulp blijven geven aan deze groep van Nederlanka Aloka - het geeft immers weer een toekomst aan een gezin die dit zelf nooit kunnen realiseren.

Arie en Tineke Neervoort